

[29th October 1962]

III.—GOVERNMENT RESOLUTION *re.* THE AGGRESSION BY THE CHINESE ON INDIA.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I move the following resolution—

“ This House is deeply shocked at the unwarranted and naked act of aggression indulged in by the Chinese on the Northern borders of our country and assures the Prime Minister that the Government and the people of Madras State whole-heartedly pledge their support to any measure that may be taken to drive out the intruders from our soil and in this connection the House calls upon the people of this State to forget any small differences that may exist and to come together in common endeavour for this noble cause and further this House pays its tributes to the gallant soldiers who against heavy odds are fighting to uphold the dignity and safeguard the integrity of our country and wishes to assure them that in their heroic efforts they have the good wishes of the entire country behind them.”

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சீனாவுக்கும் நம்முடைய நாட்டிற்கும் நீண்டகாலமாக சிறந்த உறவு, சிறந்த தொடர்பு இருந்து கொண்டதான் வந்தது. நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு கூட சீனாவுடன் சிறந்த நட்புறவு பாராட்டிக்கொண்டதான் வந்தோம். சீனாவை நம்முடைய பிரதம மந்திரி அவர்கள்கூட ஆதரித்துக் கொண்டதான் வந்தார். சர்வதேச மகாநாடுகளில் எல்லாம் சீனாவை சேர்ப்பதா இல்லையா என்ற பிரச்சனை வரும்போதெல்லாம்—என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய சக தொழில் அமைச்சர் அவர்கள்கூட இங்கு இருக்கிறார்—அவர் ஐக்கிய நாட்டு மகாசபைக் கூட்டங்களுக்கு நம்முடைய பிரதிநிதியாகச் சென்று பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்கள். அவர்களும் சொல்வார்கள்—ஒவ்வொரு சர்வ தேச மகாநாட்டிலும் மற்றவர்கள் எதிர்த்த ரோகிலும் “சீனாவைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; அதைத் தள்ளி வைப்பது, சேர்த்துக் கொள்ளாமல் இருப்பது சரியல்ல, நியாயம் அல்ல” என்று இந்தியாதான் முதன்மையாக நின்று வாதாடி வந்திருக்கிறது. எனக்கும் கூட அதில் சிறிய பங்குண்டு. ஜினிவாவில் நடந்த ஐ.எல்.ஓ. சர்வ தேச தொழிலாளர் மகாநாட்டிற்கு நான் சென்றிருந்தபோது வேறு சில நாடுகள் அவர்களை சேர்க்கக் கூடாது என்று பலமாக எதிர்த்தார்கள். ஆனால் ‘சீனாவை இந்த மகாநாட்டில் சேர்த்துக் கொள்வது அவசியம். அதை ஆட்சேபிப்பது நியாயம் இல்லை’ என்று நான் மத்திய அரசாங்கத்தின் சார்பாக அந்தத் தீர்மானத்தை பிரேரேபித்து, அதற்கு மற்ற சில நாடுகளுடைய ஆதரவையும் தேடினேன். அம்மாதிரி சிறந்த உறவு தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருந்தது, சீனாவுக்கும் நம் நாட்டிற்கும். அது மாத்திரம் அல்லாமல் நம் நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் ஆக்கிரமிப்பு மனப்பான்மை என்பது நம்மிடம் இல்லை. நாம் காந்தி அடிகளினுடைய வழியைப் பின்பற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அந்த வழியில் தான் நமது ஒப்பற்ற பிரதம மந்திரி அவர்கள் உலகம் சேர்ந்து வாழக்கூடிய ஒரு தன்மையில், அமைதியை நிலை நாட்டுகின்ற

29th October 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

தன்மையில், யுத்தத்தை அடியோடு தவிர்த்துத் தன்மையில் உலக நாடுகள் எல்லாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாக வற்புறுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். நாம் நம்முடைய நாட்டைப் பாதுகாப்பது வேறு; ஒரு நாட்டின் மீது ஆக்கிரமிப்பு செய்வது வேறு. இது வரையில் எந்த நாட்டின் மீதும் நாம் ஆக்கிரமிப்பு மனப்பான்மை இல்லாமல் இருந்து வந்துகொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய நாடு இந்தக் குழுவோடு சேர்ந்து கொள்வதா அல்லது அந்தக் குழுவோடு சேர்ந்து கொள்வதா என்றில்லாமல் ஒருவரோடு சேர்ந்து இன்னொருவரை எதிர்த்து நிற்பது என்று இல்லாமல் “நான்-அலைன்மென்ட்” (Non-alignment) என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுபோல எல்லோருடனும் நட்புறவோடு நடந்து கொள்வது என்ற ஒரு கொள்கையை நம்முடைய பிரதம மந்திரி அவர்கள் உறுதியாகக் கடைப்பிடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

இந்த நிலையில் சீனா கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் தொடங்கி நம் நாட்டு எல்லையை ஆக்கிரமித்திருப்பது கொஞ்சமும் நியாயம் இல்லாமல் இருக்கிறது, ஒப்புக்கொள்ளவும் கூடாது. அது அக்கிரமமானது. ஆக்கிரமிப்பு வெறி மனப்பான்மையோடு அவர்கள் அக்கிரமமாக நமது நாட்டின் எல்லைப் பிரதேசத்தின் மீது தாக்கி வந்திருக்கிறார்கள். அதுவும் சமீப காலத்தில் ரொம்பவும் வேகமாக “தங்களுடைய படை பலத்தைக்கொண்டு நம்முடைய படை பலத்தைத் தாக்கி விடலாம், எதிர்த்து விடலாம், கொஞ்சம் இடங்களைப் பிடித்து விடலாம்; அப்படிப் பிடித்துவிட்ட பின்னர் சமாதானம் பேசலாம்” என்ற வகையில் அவர்கள் மேலும் ஆக்கிரமித்திருக்கிறார்கள், என்பதும் கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிந்ததே.

இந்தச் சமயத்தில் நாம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை இப்பொழுது சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நம்முடைய நாட்டுக்கு—நம்முடைய சதந்தர நாட்டுக்கு—ஒரு ஆபத்து வந்திருக்கிறது. அந்த ஆபத்து எங்கு வந்தாலும் நம் எல்லோருக்கும் வந்தது போலத்தான். நமக்கென்ன என்று இருந்து விடக்கூடாது. காலில் ஒரு புண் வந்தது என்றால் அதை நாம் கவனிக்காது விட்டால் அதுவே நமது இருதயத்தை பாதித்துவிடும், உயிரையே பாதித்து விடும் என்று உணருகிறோம். அதே உணர்ச்சிதான் இப்பொழுது எங்கும் காணப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் மூலை முடுக்குகளிலிருந்து எல்லாம் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள், பெண்மணிகள் எல்லோரும் வீராவேசத்துடன் எப்படியாவது நம் நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று அவர்களாகவே உதவியளிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். பெருமளவு நகைகளைக் கழட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். இன்று காலையில்கூட நமது முதல் அமைச்சர் ஒரு கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது குழந்தைகள் எல்லாம் வந்து “நாங்கள் எங்கள் நகைகளைக் கொடுக்கிறோம்,” என்று கொடுத்தார்கள். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அறைக்குப் போய் பார்த்தால் தெரியும். அவர் மேஜை மீது ஒட்டியானாம், நகைகள் எல்லாம் குவிந்து கிடக்கின்றன.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [29th October 1962]

கின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் முதற்கொண்டு எல்லோரும் 'சீனர்கள் வெறிபிடித்த தாக்குதலை தகர்க்க வேண்டும், நம் நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டும்', என்ற எண்ணம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதுதான் நமக்குள்ள பெரிய ஆறுதல்; அதுவே நமது சக்தியின் எடுத்துக்காட்டு. இதுதான் நாம் இறுதியில் வெற்றியை அடைவோம் என்ற நம்பிக்கையை நமக்கு ஊட்டுவது. இந்த நிலைமையில் நாம் எல்லோரும் ஒற்றுமை மனப்பான்மையுடன் விளங்க வேண்டும். இன்று நமக்கு இருக்கவேண்டிய ஒரே எண்ணம் "சீனரை விரட்டி அடிப்போம், நம் நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பால் விரட்டி அடிப்போம், நம் நாட்டை முற்றிலும் பாதுகாப்போம்" என்பதுதான். அவ்வாறு பாதுகாப்பதற்கு நாம் எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு—நம்மிடையே சில்லறை வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம், பெரிய வித்தியாசங்கள்கூட இருக்கலாம்—"நம் நாட்டைப் பாதுகாக்க எந்த வித்தியாசமும் இல்லாமல் செயல்படுவோம்" என்பதுதான். நம்மிடையே எந்த வித்தியாசங்கள் இருந்தாலும் அவைகளையெல்லாம் அடியோடு மறந்து அடியோடு அகற்றி எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒருமுகமாக நம் நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு அங்கே நம்முடைய சைன்யங்கள் கடுமையாகப் போராடிக் கொண்டு வருகின்றன. நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு நாட்டைப் பாதுகாப்பதில் முழுமூச்சுடன் கவனம் செலுத்தி வருகிறார். ஏதோ அமெரிக்கா அல்லது மற்ற நாடுகள் மாதிரியாக "நாமும் ஒத்துழைப்போம்" என்று சொல்வது அவ்வளவு பொருந்தாது. நாம் நம்முடைய முழு ஆதரவையும் கொடுக்க வேண்டும். நாம் எந்த விதமான தியாகத்திற்கும் தயாராக இருக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் தயாராகவும் இருக்கிறோம். சுதந்திரம் போன பிறகு உயிர் எதற்கு? மற்றவைகள் எதற்கு? சுதந்திரத்திற்காக போராடுவது நம்முடைய நீண்டகாலப் பண்பாடு. பண்டை காலத்தில் நம் தமிழ் நாட்டில் ஆண்கள் மட்டுமல்ல, பெண்களும் எத்தகைய வீரத்துடன் இருந்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய சரித்திரத்தை நாம் பரவசத்துடன் படிக்கிறோம். அவர்கள் எவ்வளவு வீரத்துடன் நாட்டைப் பாதுகாத்தார்கள் என்பதையும் அடிக்கடி படித்துப் பரவசம் அடைகிறோம். அத்தகைய வீரப் பரம்பரையில் வந்துள்ள நாம் "இப்பொழுதும் முழு ஆதரவையும், தெம்பையும் கொடுக்கிறோம், முழு உழைப்பையும் கொடுக்கிறோம், எந்த விதமான தியாகத்திற்கும் தயார்" என்ற வகையில் நாம் எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு இதில் ஈடுபட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தச் சமயத்தில் நாம், நாட்டிற்கு பலகிணத்தை ஏற்படுத்தும் எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபடக் கூடாது. அதைப்பற்றி மனதில் கூட சிந்திக்கக்கூடாது. நாட்டைப் பிரிப்போம் என்று சொல்வதும் கூட பலகிணத்தை அளிப்பது தான். அது எதிரிக்கு ஒரு சக்தியைக்கூட அளிக்கக் கூடியதாகும். இப்பொழுது நமது

29th October 1962]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நாட்டிற்கு முழு ஆதரவையும் பலத்தையும் அளிக்கக்கூடிய சூழ்நிலைதான் இந்த மன்றத்திலும் இருக்கிறது, இந்த மன்றத்திற்கு அப்பாலும் இருக்கிறது என்பதை கவனித்து நானும் பெரும்தம் அடைகிறேன். எந்த முறையில் பாகிஸ்தான் ஏற்பட்டது என்பது நமக்குத் தெரியும். சுதந்திரம் எப்படியாவது வந்தால் போதும் என்ற நிலைமையில் அது ஏற்பட்டது. நமக்கு அவர்களிடத்தில் நல்லெண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சமயத்தில் கூட பாகிஸ்தான் நமக்கெதிராக கடுமையாகப் பொய்ப் பிரசாரங்கள் செய்துகொண்டு வருகிறது. அதையும் தவறுதலாகச் செய்து கொண்டும் வருகிறது. நம்மிடம் அவர்களுக்கு நல்லெண்ணம் அடியோடு இல்லை. இப்பொழுது நமக்குள்ள ஒரு நெருக்கடியான நிலைமையை அவர்கள் நமக்கு விரோதமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று இருப்பதைத்தான் நாம் கவனிக்க வேண்டும். இம்மாதிரியெல்லாம் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதையெல்லாம் தவிர்த்து, இதையெல்லாம் சமாளித்து நாம் எவ்வாறு நம்முடைய நாட்டைப் பாதுகாப்பது என்பதில்தான் நம்முடைய முழு கவனத்தையும் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நம்முடைய வீரர்கள், நம்முடைய சைன்யங்கள் எல்லாம் வடஎல்லையில் எவ்வளவோ கடுமையாக சீனர்களை எதிர்த்துப் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. போதிய வசதிகள் அவர்களுக்கு இல்லை. இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று பழைய யுத்த தர்மங்களை யெல்லாம் அடியோடு விட்டு விட்டு பெரிய படையைக் கொண்டு, ஏர்க்ராப்ட், டாங்குகளையெல்லாம் வைத்து நம்மை சீனர்கள் தாக்கி வருகிறார்கள். அங்கு நமக்கு டாங்க் இல்லை. கொண்டு போக இரண்டு நாட்களாகும். அதற்குள்ளே நம்மைத் தாக்கி அவ்விடங்களைப் பிடித்து விடலாம் என்ற வகையில் சீனர்கள் நடந்துகொண்ட போதிலும் நமது சைன்யத்திற்குப் போதிய வசதி இல்லாவிட்டாலும் இவர்களுக்குள்ள ஒரு வீரம், இவர்களுக்குள்ள ஒரு தீரம், இவர்களுடைய ஒரு ஆற்றல் இவற்றைக் கொண்டு துணிவோடு சீனர்களை எதிர்த்துப் போராடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களிடத்தில்தான் நம்முடைய எண்ணங்கள் எல்லாம் முதன்முதல் செல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. மேலும் நம் வீரர்களுக்கு ஒரு சக்தியை அளிக்கக்கூடிய வகையில், அவர்களுடைய சாகசச் செயல்களைப் பாராட்டி அவர்களுக்கு நம்முடைய ஆதரவை அளிக்கிறோம்; நம்முடைய நல்லெண்ணத்தை அளிக்கிறோம்.

அதோடு நாம் கவனிக்கவேண்டிய மற்றொன்று—நம் வீரர்கள், ஏராளமானவர்கள், தமிழ்நாட்டில் இருந்து சென்றவர்கள் அந்தப் படையில் ஈடுபட்டுப் போர் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிற அந்த வீரர்கள் பலவிதமான இன்னல்களுக்கு அங்கே உள்ளாகி இருக்கிறார்கள். அதோடு அவர்களது குடும்பங்கள் இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கின்றன. இங்குள்ள அவர்களது குடும்பங்களைப் பற்றிய கவலை அங்கே போர் புரிகின்ற வீரர்களுக்கு இருக்கக் கூடாது. இங்கு

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[29th October 1962]

இருக்கிற அவர்களது குடும்பங்களுக்கு எவ்வித இன்னலும், பாதகமும் ஏற்படாதபடி காப்பாற்றும் பொறுப்பை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அங்கே சைன்யத்தில் உள்ளவர்களின் குடும்பங்கள் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் எங்கெங்கே இருக்கின்றன என்கிற தகவல் நமக்குப் பின்னால் வரும்.

நேற்று மாலையில் கூட என் வீட்டில் இருக்கிற ஒரு குழந்தை தன்னோடு படிக்கிற மற்றொரு குழந்தையின் நிலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டது. மனத்தை உருக்கக் கூடிய நிலை அது. அந்தக் குழந்தையினுடைய தகப்பனர் வடக்கேயுள்ள சைன்யத்தில் மேஜராக இருக்கிறாராம். நம்முடைய எல்லையில் சினாவோடு போர் புரிந்து கொண்டிருக்கிறாராம். இங்கே தாயார் இருக்கிறாள். தாயாருக்கு நிமோனியா. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற இந்தக் குழந்தையைத் தவிர வேறு சில சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும் இருக்கின்றன. அவர்கள் நிலைமை இப்போது எப்படி இருக்கும்? அதைக் கேட்டபோது மனம் ரொம்ப வேதனை அடைந்தது. மேலும் அந்தக் குழந்தையின் வீட்டைப் பற்றிய விஷயங்களை விசாரிக்கச் சொன்னேன். இப்படி எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கலாம். ஒரு திருஷ்டாந்தத்துக்காக இதைச் சொன்னேன். இவர்களுக்கு எல்லாம் எவ்விதக் கஷ்டமும் ஏற்படாமல் நாம் பாதுகாக்கவேண்டும். தங்கள் தங்கள் குடும்பங்களைப் பற்றிய கவலை சைன்யத்தில் உள்ளவர்களுக்கு இருக்கக் கூடாது. ஆகவே சைன்யத்தில் சேர்ந்துள்ள நமது வீரர்களின் குடும்பங்களுக்கு நாம் என்னென்ன வகையில் உதவி செய்யக்கூடும் என்பதில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

நமக்கு இப்போதும் கூட டொனேஷன் வந்து கொண்டிருக்கிறது. சிலர் தானாக வருகிறார்கள், நகையைக் கொடுக்கிறார்கள், பணத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். 'இவற்றையெல்லாம் யாரிடத்தில் கொடுக்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். யாரும் போய்க் கேட்கவில்லை. அவர்களாகவே வந்து கொடுக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய உணர்ச்சியை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். இன்னும் எல்லோரும் சேர்ந்து, இதிலே நமக்குள் எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லாமல் ஒன்றாக ஈடுபட்டு நிதி திரட்டி உதவுவதற்கு முன்வர வேண்டும். எல்லாவற்றையும்விட எல்லோரும் ஒருமுகப்பட்டு, ஒரு தைரியத்தை ஏற்படுத்தி இந்த நாட்டைப் பாதுகாக்க முன்வரவேண்டும்.

இதிலே ஒன்று, நாம் முக்கியமாக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டிய ஒன்று—இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களிலே, தேசத்தில் அவசர நிலைமையை ஜனாதிபதி பிரகடனம் செய்து இருக்கிற சமயத்திலே நாம் பேசுவது குறைவாக இருக்கவேண்டும். காரியத்தில் தான் காட்டவேண்டும். அதிகமாகப் பேசினால் நம்மை அறியாமல் 'லாஸ் டாக்' என்று சொல்வார்களே அதுமாதிரியாகப் போய்விடும். நல்ல எண்ணத்தோடு, கவலையினாலே பேசலாம். ஆனால் அதுவே மக்களிடையே பீதியை உண்டாக்கிவிடக் கூடும். ஆகவே

29th October 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நாம் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜனங்களிடையே பீதியை உண்டு பண்ணக்கூடியவாறு பேசக் கூடாது. எந்தவிதத்திலும் பீதியை உண்டு பண்ணக் கூடாது. அதுவும் அசிரத்தையாக, அலட்சியமாக ஏதும் பேசக்கூடாது.

இன்னொன்று, எந்தக் காலத்தை, எந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, பொருள்களின் விலையை ஏற்றிவிடலாம், அதிகமாக லாபம் சம்பாதிக்கலாம் என்று நினைக்கக் கூடிய சமூக விரோதிகள் நம்மிடையே ஒன்றிரண்டு பேர்கள் இருக்கலாம். இப்போது அப்படி குறிப்பாக யாரும் இருப்பதாகச் சொல்லவில்லை. இங்கும் சரி, வெளியிலும் சரி எல்லோரும் எந்தத் தியாகத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள். எப்படியாவது தேசத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்கிற ஆர்வமே எங்கும் காணப்படுகிறது. இருந்தாலும் ஒன்றிரண்டு பேர்கள் வெளியில் இருக்கலாம் என்று கொண்டாலும் அவர்கள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள இடமளிக்கக் கூடாது. கண்டிப்பாக அதைத் தவிர்த்தாகவேண்டும். அரசாங்கமும் தடுக்கும். அவசியமானால் அதற்காக ஒரு சட்டமேகூடச் செய்யும். மத்திய அரசாங்கமும் இது விஷயத்தில் உறுதி கூறியிருக்கிறார்கள். நாமும் அதிலே சொந்த அக்கறையோடு, அனுபவியமாக விலையை யாரும் ஏற்றிவிடாதபடி, விலையை ஏற்றி நிலைமையைச் சுரண்டுவதற்கு இடம் கொடுக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். விலையை அதிகப்படுத்தாமல் இருப்பதற்காக அரசாங்கம் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களை இன்னும் அதிகப்படுத்துவார்கள். பொது மக்களும் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும், கண்காணிப்பாக இருக்கவேண்டும். யார் தவறு செய்தாலும் அவர்களமீது அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளத் தயங்காது. அப்படி எடுத்துக் கொள்வதற்கு எல்லோரும் ஒத்துழைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது.

நான் முன்பே சொல்லியபடி, பலபேர், ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும், சின்னஞ்சிறுவர்களும் கூட பணத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறார்கள். நகைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். டொனேஷன் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன்பு எல்லாக் கல்லூரி மாணவர்களும் மிகுந்த வீராவேசத்தோடு, மிகுந்த ஆர்வத்தோடு கல்லூரிகளுக்குப் போகாமல், “சீனர்களை விரட்டியடிப்போம், நம் நாட்டைப் பாதுகாப்போம்” என்று கோஷித்துக்கொண்டு அன்றைக்கெல்லாம் சுற்றி வந்தார்கள். அவர்கள் கல்லூரிகளுக்குப் போகாவிட்டாலும் பாவாயில்லை. அவர்களிடத்திலே தோன்றிய உணர்ச்சி பெருமிதப்படக் கூடியதாக இருந்தது. அன்றைக்கு நான் அவர்களைப் பாராட்டிச் சொன்னேன், “நீங்கள் கல்லூரிகளுக்குப் போங்கள். உங்கள் தியாக உணர்ச்சியை, தேசிய உணர்ச்சியை நான் மதிக்கிறேன். இத்தகைய வீர மக்களைப் பெற்றுள்ள நாம் எப்படியும் பகைவர்களை விரட்டியடிப்போம், சந்தேகமில்லை” என்றேன். சற்று முன்புகூட வைத்தியக் கல்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [29th October 1962]

லூரி மாணவர்கள் பணம் கொண்டு வந்து முதல் அமைச்சரிடம் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் கையில் நிறையப் பணமில்லை. இருந்தும் முதல் அமைச்சரிடம் வந்து தங்களுடைய பேராதரவைக் காட்டினார்கள்.

ஆனால் எதற்காக ஊர்வலம் வைக்கிறார்கள்? இன்று நாம் ஆடம்பர ஊர்வலம் நடத்துவது நல்லது இல்லை. சாதாரண காலங்களில் நடத்துகிற மாதிரி ஒரு நெருக்கடியான நிலைமையில் தேசம் இருக்கும்போது கேளிக்கைகள், விழாக்கள் இவற்றை யெல்லாம் நடத்துவது சரியாகாது. தவிர்க்க முடியாது என்கிற நிகழ்ச்சிகளைத் தவிர மற்றவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும். அதற்காக மற்றெல்லா நடவடிக்கைகளையும் நிறுத்திவிடவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. தொழில் துறையில் இன்னும் கடுமையாகக்கூட உழைக்கவேண்டும். உற்பத்தியை மேலும் மேலும் பெருக்க வேண்டும். உற்பத்தியைப் பெருக்கி, மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த நாம் தொடர்ந்து வேலை செய்தாக வேண்டும். இன்று மிக நெருக்கடியான நிலைமையில் நம் சைன்யங்கள் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சமயத்தில் வெற்றிகரமாக அந்த நெருக்கடியைத் தவிர்ப்பதற்கு நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆடம்பர ஊர்வலங்கள், கேளிக்கைகள் இவற்றில் நாம் இப்போது கவனத்தைச் செலுத்தக் கூடாது, பணத்தைச் செலவிடக்கூடாது, அது நல்லது அல்ல என்று நான் தாழ்மையுடன் இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் எல்லோரும் அவைசியமான செலவைக் குறைத்துச் சிக்கனமாக இருக்கவேண்டும். நம்மிடம் பணம் இருக்கலாம். செலவைக் குறைத்தால் நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அதைப் பயன்படுத்த முடியும். ஒன்று economy, சிக்கனமாக இருப்பது. மற்றொன்று austeriety, ஆடம்பரத்தைக் குறைத்துக்கொள்வது. இந்த நெருக்கடி நிலைமை தீருகின்ற வரையில் நாம் சிக்கனமாக இருந்து, ஆடம்பரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும். எப்படி இருந்தாலும் நிச்சயமாக நம்முடைய வீரர்கள் சீன ஆக்கிரமிப்பை முறியடிப்பார்கள், தேசத்தைப் பாதுகாப்பார்கள். யாருக்கும் இதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. புரண நம்பிக்கையோடு இருக்கிறோம். சற்று முன்கூட டெல்லியில் இருந்து ஒரு செய்தி வந்தது. அந்தச் செய்தி நமக்கு எல்லாம் பெருத்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கும். நம்முடைய பிரதம மந்திரி அவர்கள் அந்தச் செய்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். India is now in a better position to meet the Chinese threat in NEFA and elsewhere than a few days ago. சமீபத்தில் 1/2 மணிக்கு முன்னால் வந்த செய்தி. மற்றொன்று. The supply position to the Indian forces has improved. Some arms have already arrived from abroad and are more are on their way. ஆகையால் “இதிலே ஏதோ போய்விட்டது, அப்பொழுதே சொன்னேன், அப்படிச் செய்திருக்கவேண்டும், இப்படிச் செய்திருக்கவேண்டும்” என்று பலர் நினைக்கலாம். சில விவேகிகள் சொல்லலாம். ஆனால் நெருக்கடி நிலைமையில் இப்போது, “அப்படிச் செய்திருக்கவேண்டும், இப்படிச் செய்திருக்கவேண்டும்”

29th October 1962]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

என்றெல்லாம் சொல்வது நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு உகந்தது அல்ல. ஏற்கனவே இரண்டு உலக மகாபூதங்கள் நடந்து இருக்கின்றன. அந்தமாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி மக்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தார் விரும்பினார்கள் என்பது இன்னும் சிலருக்கு நினைவு இருக்கலாம். பலபேர்களுக்கு அவை தெரியாமல் இருக்கக்கூடும். சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நிலைமை நமக்கெல்லாம் புதிது. நாமாக ஆக்கிரமிப்புச் செய்யவில்லை. ஆக்கிரமிப்புச் செய்கிற மனப் பான்மையே நமக்குக் கிடையாது. அதுவும் பெரும் தியாகம் செய்து சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறோம். அடைந்த சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு, அன்றைக்கு சுதந்திரம் பெறுவதற்காக நாம் எவ்வளவு தியாகம் செய்தோமோ அதைவிட அதிகம் தியாகம் செய்து நாம் தேசத்தைப் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம், எல்லோரும் இந்திய மக்கள்; ஆம், நாம் எல்லோரும் இந் நாட்டு மக்கள்; பாரத நாடு பழம்பெரும் நாடு; நாம் அதன் புதல்வர்கள். இந்நினைவு அகலக் கூடாது. இந்த உணர்ச்சியோடு, நாம் எல்லோரும் ஒரே மனதுடன் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். 'மன்னும் இமய மலை எங்கள் மலையே' என்ற உணர்ச்சியோடு இந்த நாட்டை நாம் பாதுகாத்தே தீருவோம். சீக்கிராரங்களைச் சீக்கிரத்தில் விரட்டியடிப்போம், இந்த நாடு சீக்கிரத்திலேயே வெற்றி அடையும் என்ற நம்பிக்கையோடு நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, இந்த வகையில் இன்னும் எப்படி எப்படியெல்லாம் மக்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்ய வேண்டும், தங்கள் பங்கைச் செலுத்தவேண்டும் என்றெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது தெரிவிக்கப்படும். அதற்கேற்ற வரலு இந்த மன்றத்திலே உள்ள உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் ஒரு முகமாக இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, நம்முடைய நாட்டின் பாதுகாப்பிற்குப் பரிபூர்ணமான ஆதரவைத் தர வேண்டும்; மக்கள் எல்லோருடைய ஆதரவையும் பெற்று நாம் திரத்துடன், வீரத்துடன், நம்பிக்கையுடன், உற்சாகத்துடன், தியாக உணர்ச்சியுடன் இந்த நாட்டைப் பாதுகாத்து, சீக்கிரத்திலே வெற்றி அடைவோம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த மன்ற உறுப்பினர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தை ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கின்றேன் (ஆரவாரம்).

* திரு. க. ர. நல்லசிவம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே,

“பாரத நாடு பழம் பெரும் நாடு
நீரதன் புதல்வர் நினைவகற்றாதீர்”

என்பதை நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்தினார்கள். எதிர்த்தாப்பிலே இருந்து பேசும் போது, எத்தனை ஆயிரம் கருத்து வேற்றுமைகள் நமக்குள் இருந்தபோதிலும், இந்த நாட்டின் மீது அன்னிய நாட்டின் படையெடுப்பைத் தகர்த்தெறிவதற்காக மத்திய அரசாங்கத் திற்கும் சரி, மாநில அரசாங்கத்திற்கும் சரி, எந்தவிதமான உதவி

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்] [29th October 1962]

யையும் நமது முதலமைச்சர் மூலமாகக் கொடுக்க நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்று எல்லோரும் சங்கற்பித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், நாம் காந்தியடிகளினுடைய அற வழியிலே நின்று சுதந்திரம் பெற்று, பன்னிரண்டு ஆண்டு காலமாக நாட்டை ஆண்டு வருகிறோம். நம்மைப் பற்றி எத்தனையோ விமர்சனங்கள் பிறரால் செய்யப்பட்ட போதிலும், நாம் காந்தியடிகளின் அற வழியில் நின்று, உலகத்திலெல்லாம் சமாதானம் காப்பாற்றப்படுவேண்டும் என்பதற்காகப் பாடுபடுகிறோம் என்ற பெருமையோடு நிற்கிறோம். இதற்கெல்லாம் நமக்குப் பரிசாக பெரிய சீன ஆக்கிரமிப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படவேண்டிய அவசியமே கிடையாது. எனன்றால், மகாத்மா காந்தியடிகள் நமக்கு ஒரு ஆயுதம் தந்திருக்கின்றார். ராணுவ ரீதியில் எதிர்த்து நிற்பதை விட எந்த ஆயுதமும் இல்லாமல் மனிதன் எதிர்த்து நிற்கும் தன்மையில், 'அகிம்சை' என்ற பலமான ஆயுதத்தை நமக்குத் தந்திருக்கின்றார். அந்த ஆயுதத்திலே பழக்கப்பட்டவர்கள் நாம். ஆனால், இப்பொழுது நவீன கால யுத்தம் நடக்கிறது. அதற்கு ஆயுதங்கள் தேவை. இருந்த போதிலுங்கூட, நம்மைப் பொறுத்தவரையில், நாட்டு மக்களிடத்தில் மன வலிமையை உண்டுபண்ண வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது. 'விஞ்ஞான ரீதியில் தேவையான சாதனங்கள் நமக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றன' என்று அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுது சொன்னார்கள். அது நமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. அதையெல்லாம்விட, நாம் எல்லோரும் இந்த நாட்டினுடைய சக்தி வாய்ந்த ஆயுதங்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். நான் கிராமப் புறங்களுக்குப் போகும்போது, ஜனங்களிடத்தில் இதைப்பற்றி எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி இருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். விவசாயிகள், தொழிலாளிகள், வாலிபர்கள் எல்லோருடைய இதயத்தையும் தட்டிப் பார்த்தால், அவர்களிடத்திலே பொங்கியெழும் தேச பக்தியைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கவே முடியவில்லை. இப்படியொரு உணர்வு, இம்மாதிரி ஒரு வேகம் ஜனங்களிடத்தில் இருக்கும் என்பதை நான் முதலில் நம்பவில்லை. ஆனால், அந்த உணர்வு இருப்பதை நான் நேரில் கண்டேன். இந்த யுத்தம் முடிகிற வரையிலும் நாம் எல்லோரும் ஒரே சுட்சிக்காரர்களாக இயங்கவேண்டும். இங்கே நாம் 206 பேர்கல் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறோம் என்றால் நாம் எல்லோரும் இந்தத் தேசத்தைக் காப்பதற்காக, 'பாரத நாடு பழம்பெரும் நாடு, நாம் அதன் புதல்வர்கள், நாம் இந்தியர்கள்' என்ற பெருமையோடு, மக்களுடைய சக்திகளை ஒன்றுதிரட்டுவதற்காக, உடல், பொருள், ஆளி இவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தியாகம் செய்தாகவேண்டிய நிலை இன்றைக்கு வந்திருக்கிறது. 'சுட்டினஸ் கதவு திறக்கும்' என்பதுபோல, மக்களுடைய உள்ளத்தைத் தட்டினால், அவர்கள் எந்தத் தியாகத்திற்கும் தயாராக இருக்கிறார்

29th October 1962]

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

கள் என்பது தெரிகின்றது. மக்களை ஒன்று திரட்டும் பணியை நாம் எல்லோரும் தான் செய்யவேண்டும். மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதுபோல, நம்மிடத்தில் இருக்கும் வேற்றுமை உணர்ச்சிகளையோ, வெவ்வேறு தத்துவார்த்த அடிப்படையில் இருக்கும் கருத்துக்களையோ பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. இந்திய நாட்டிலுள்ள 43 கோடி மக்களுடைய, குறிப்பாக தமிழ்நாட்டிலுள்ள நான்கு கோடி மக்களுடைய பெருவாரியான உதவியை நாம் பெற்றிருக்கவேண்டும். அதற்கேற்ற வகையில், அவர்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்காக நாம் பாடுபட வேண்டும். ஜனங்களுடைய சக்தியைத் திரட்டும் வகையில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வழிகாட்டவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆங்காங்கே எப்படி அரசியல் ரீதியாக நாம் காரியங்களைச் செய்கின்றோமோ, அதைவிட வேகமாக இப்பொழுது நாம் ஊர் ஊராகக் கூட்டங்கள் போட்டு, ஜனங்களுடைய ஆதரவை நாம் திரட்ட வேண்டும். அதற்கு எங்களுடைய ஆதரவைக் கொடுக்க நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். மற்றவர்கள் என்ன என்ன ஆதரவைக் கொடுக்கவேண்டுமோ அதைப் பெறுவதற்கு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஊர் காவல் படை அமைப்பதிலும், ராணுவத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பதிலும், இன்னும் இதுபோன்ற காரியங்களில்கூட, நல்ல முறையில் நாம் ஆங்காங்கு ஜனங்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டக் கூடிய முறையில் காரியங்கள் செய்தால், ஏராளமான வாலிபர்களைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சேர்க்க முடியும். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், நாம் இந்திய நாட்டின் ஒரு கோடியில் இருந்தாலும், ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்ட இடங்களுக்கு வெகு அருகில் இருக்கும் உத்தரப் பிரதேசம், அஸ்ஸாம் மாநிலங்களைவிட நமக்கு தேச பக்தி உணர்வு ஒருசிறிதும் குறையவில்லை, நாம் இருப்பது இந்திய நாடு என்ற உணர்ச்சி நம் எல்லோருக்கும் மேலோங்கி நிற்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இங்கே எப்பேர்ப்பட்ட எண்ணங்கள் புகுத்தப்பட்டபோதிலும், ஆக்கிரமிப்பு தகர்க்கப் படவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி தமிழ்நாட்டில் மிகுந்திருக்கிறது. அதை நல்ல முறையில் நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். நிதி திரட்டுவதிலும் நம்முடைய ராஜ்யம் இன்னும் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்காக நம்முடைய கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இன்னும் தீவிர கவனம் செலுத்தினால் லட்சம் லட்சமாக, கோடி கோடியாகத் தேறும் என்று நான் நம்புகிறேன். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சென்னையில் வியாபாரிகளையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி, விலைவாசி ஏறாமல் பார்த்துக்கொள்ள ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டுவதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இது சரியான முயற்சியாகும். இம்மாதிரி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு, அதற்குப் பின்னால் வேறு ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டால் மேற்கொண்டு சட்டங்கள் செய்வதற்கும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வோம் என்ற வகையில் நடக்கும் முயற்சிகள் எல்லாம் சரியான காரியம் என்று நான் நம்புகிறேன்.

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்] [29th October 1962]

நான் ஒரு தீர்மானம் அனுப்பியிருந்தேன். நாம் தீர்மானம் போட்டால்மாதிரம் போதாது. சட்டசபையில் இருக்கும் நாம் முதற்கண் இந்தத் தீர்மானத்தை அனுப்புவதோடு, அன்னியனின் ஆக்கிரமிப்பைத் தகர்ப்பதற்கான முதல் காணிக்கையாக, ஒரு மாதத் சம்பளத்தை நாமெல்லோரும்—இங்கிருக்கும் அங்கத்தினர்களும், கவுன்சில் அங்கத்தினர்களும்—கொடுத்தால், நாம் ஜனங்களைத் தூண்டுவதற்கு ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகின்றேன். அதை நாம் செய்யவேண்டும் என்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

நகர சபைத் தேர்தலை நாம் கொண்டுவருவதாக இருக்கிறோம். இந்த அவசரமான நிலைமையில் நாம் நாட்டின் பாதுகாப்பைத் தவிர வேறு எந்த விஷயத்திலும் கவலைகொள்ள வேண்டியதில்லை. ஆகவே, நகரசபைத் தேர்தலை நாம் ஒத்திப்போடவேண்டும் என்று நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நகரசபைத் தேர்தலைப் பொறுத்தவரையில், இப்பொழுதுள்ள நிலையில் தேர்தலைத் தள்ளி வைப்பது என்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. அதைப் பற்றிய மசோதா நாளை அல்லது மறுதினம் வரும்.

திரு. க. ர. நல்லசிவம்: இப்படித்தான் சர்க்கார் முடிவு எடுப்பார்கள் என்று நானும் நம்பினேன். அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுதலை கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நாட்டுப் பாதுகாப்புப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில், பனிரெண்டு ஆண்டு காலமாக தேச பக்தத் தீயானது மக்களிடையே கனன்று கொண்டிருக்கிறது. அதை இந்த நேரத்தில் சரியான முறையில் நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இந்திய நாடு நம்முடைய நாடு என்ற உணர்வு நம் மக்களுக்கு இருக்கிறது. கன்னியாகுமரி முதல் இமயம் வரையில் உள்ள மக்கள் எல்லோருடைய நல்லுணர்வையும் நாம் நாட்டுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அந்தத் திசையில் ராணுவத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பதாக இருந்தாலும், நிதி சேகரிப்பதாக இருந்தாலும், மக்களை ஒன்று திரட்டுவதாக இருந்தாலும், எல்லாப் பணிகளிலும் நாங்கள் ஆதரவு கொடுப்போம் என்று நான் திறந்த மனதோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எல்லோரும் இந்தியர் என்ற ஒரே கட்சியாக நாம் செயல்படவேண்டும், வேறு எந்தக் கட்சியும் கிடையாது என்ற அடிப்படையில். நான் என்னுடைய முழு ஆதரவையும் கொடுக்கிறேன் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கின்றேன். வணக்கம்.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் எனது கட்சியின் சார்பிலே முழு மனதோடு ஆதரிக்கின்றேன். இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரே

29th October 1962] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

பித்து கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களையும் நான் ஆதரிக்கின்றேன். இந்த நாடு பூராவும் ஏகோபித்து, நம்முடைய எல்லையைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதில் மக்கள் அக்கறை செலுத்துவார்கள் என்பதிலே எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. இந்தத் தீர்மானத்தின் நோக்கம், நம்முடைய பிரதம மந்திரி அவர்கள் கேட்டிருக்கிறபடி, நாம் அனைவரும் ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும் என்பது. அந்த ஆதரவைத் திரட்டுகிறோம் என்பதும், நாற்பது கோடி இந்திய மக்களும் இந்தப் பிரச்சனையில் ஒன்றாக நிற்கிறோம் என்பதும் எடுத்துக்காட்டப்படவேண்டியது அவசியம் ஆகும். இது ஒரு அரசியல் பிரச்சனை அல்ல. எந்த ஒரு கட்சியும் தங்களுடைய கட்சியின் சுய நன்மைக்கு இந்த நிலைமையை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. நாட்டின் எல்லையைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதும், நாட்டின் கௌரவத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதும் முக்கியமான பிரச்சனை ஆகும்.

நண்பர்கள் என்ற முறையிலே, ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கும் பிரச்சனை வேறு, ஆனால் பலாத்கார முறையில், மிரட்டல் மூலம் நல்ல காரியம் ஏற்பட்டால்கூட அதை நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயில்லை. தான் பிறந்த நாட்டை பிறருக்கு அடிமைப்படுத்த உட்படுவதாகிலும் சரி அல்லது பிற நாட்டை அடிமைப்படுத்த விரும்புவதானாலும் சரி அது அடிப்படையான கம்யூனிஸ்ட் கோட்பாடுகளுக்கு முரணானது, புறம்பானது. நம் நாட்டில் எத்தகைய சமுதாய அமைப்பு இருக்கவேண்டும், எத்தகைய பொருளாதார அமைப்பு இருக்கவேண்டும், எத்தகைய அரசியல் அமைப்பு இருக்கவேண்டும் என்பதை இந்த நாட்டு மக்கள், இந்திய மக்கள் 40 கோடி மக்களும் சேர்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயமே தவிர அதற்கு பிற ஏகாதிபத்திய நாடுகளாக இருந்தாலும் சரி அல்லது கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளாக யிருந்தாலும் சரி தூண்டுதலோ அல்லது பலாத்காரமோ எந்த யோசனை கூறினாலும் அதற்கு இந்தியாவிலுள்ள கம்யூனிஸ்ட்கள் ஒருக்காலும் உடன்படமாட்டார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது இந்தத் தீர்மானத்தில் கூறியிருக்கிறபடி நாம் மத்திய அரசு எடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்பது முக்கியமானது. ஆசியாவில் இருக்கக் கூடிய இரு பெரு நாடுகளுக்கிடையே இப்பேர்ப்பட்டதொரு நிலை ஏற்பட்டிருப்பதானது மிக வருந்தத்தக்கது. சீனாவிற்குக் கூட இது நன்மை பயக்கும் என்று நான் நிச்சயமாக நம்பவில்லை. இந்தியா விற்கும் இது விரும்பத்தகுந்த ஒரு சூழ்நிலை அல்ல (குறுக்கீடு). விரும்பத்தக்கதல்ல, விரும்பவில்லை என்றுதான் சொல்கிறேன். இதை எப்படி முடிப்பது என்பதுதான் பிரச்சனை. அதற்கு நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் தெளிவாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். சீனர்கள் மாக்மோகன் லைனை தாண்டி தெற்கே வந்தது தவறு என்றும், செப்டம்பர் 8-ம் தேதி இருந்த நிலைக்கு பின் வாங்கினால் பேச்சலாம் என்றும் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்த யோசனையை சினத்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

[29th October 1962]

தலைவர்கள் ஏன் நிராகரித்தார்கள்? அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. சமூகமாக இப்பிரச்னையைத் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது நம்முடைய இரு நாடுகளுக்கு மட்டுமல்ல, உலகத்திற்கே அவசியம். இப்பேர்ப்பட்ட நிலையை பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று ஏகாதிபத்தியவாதிகள் கொக்கரிப்பார்கள், சந்தோஷப்படுவார்கள். இந்தியாவில் இருக்கிற 40 கோடி மக்களும் பிற நாட்டின் மீது ஆசை கொண்டவர்கள் அல்ல. அரசியல் காரணமாகக்கூட சீனா மீது எந்தக் காலத்திலும் இந்தியாவில் உள்ள பெருவாரியான மக்கள் வெறுப்பு கொண்டதில்லை. அதற்கு மாறாக நட்புறவுதான் கொண்டாடியிருக்கிறோம். இது, இன்று நேற்றல்ல. நாம் சுதந்திர போராட்ட காலத்தில் கூட, நாம் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு இடையே கூட, நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள்—அவர் அன்று காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்த காலம்—முயற்சி எடுத்து வைத்தியப் படைகள் அனுப்பி அவர்களுக்கு உதவி அளிக்கக்கூடிய நல்ல காரியங்களைத்தான் செய்து வந்திருக்கிறோம். அவர்களது சுகதுக்கங்கள் நமது சுகதுக்கங்கள் என்று நினைத்து பாராட்டி வந்திருக்கிறோம். நாம் விடுதலை அடைவதற்கு முன்பும் சரி, விடுதலை அடைந்ததற்குப் பிறகும் சரி, சீனாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமையில் குடியரசு அமைந்தது என்று தெரிந்தவுடன் இந்நாட்டிலுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மட்டுமல்ல சந்தோஷப்பட்டது, ஒரு சிலர் தவிர பெரும்பாலோரும், இந்திய அரசாங்கம்கூட அதை கட்டாயம் ஆதரித்தது, சந்தோஷப்பட்டது. சினக் குடியரசு ஐக்கிய நாட்டு சபையில் இடம் பெறவேண்டும் என்பதற்காக முயற்சி எடுத்து வந்தது மட்டுமல்ல, முதலில் அங்கீகாரம் கொடுத்துமுன் உதாரணமாக இருந்து வந்தது நமக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்த நிகழ்ச்சிகளாக இருந்தன. அந்த நல்லுறவுகள் எல்லாம் இந்த நிகழ்ச்சியால் பாழ்பட்டு விட்டதே என்று நல்லெண்ணம் படைத்தவர்கள் அனைவரும் வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. சினத் தலைவர்கள்மேல்கூட நமக்கு கோபம்தான் இந்தக் காரணத்திற்காக கட்டாயம் வருகிறது. நாற்பது கோடி இந்திய மக்களின் நட்புறவு பெரிதா? அல்லது 4,000 அல்லது 5,000 சதுர மைல்கள் விஸ்தீர்ணம் பெரிதா? என்று நான் அவர்களைப் பார்த்து கேட்க விரும்புகிறேன். 40 கோடி மக்களின் நட்புறவு அவர்களுக்கு இருந்தால் இரு சக்தி வாய்ந்த நாடுகளும் சேர்ந்து, அவர்கள் 60 கோடி, நாம் 40 கோடி இவை சேர்ந்து ஆசியாவிற்கே ஒரு வழிகாட்டியாக, பாதுகாப்பாக இருந்திருக்க முடியும். அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலைக்கு அவர்கள் உலைவைத்து விட்டார்களே என்று பார்த்து அவர்களை கண்டிக்க வேண்டியிருக்கிறதே தவிர அவர்கள் செயலை, அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்கள் என்ற காரணத்திற்காக ஆதரிக்க முடியும் என்று யாரும் தவறுதலாக நினைக்க வேண்டாமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இனி என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதில், நமது பிரதம மந்திரி அவர்களிடத்தில் நமக்கு பூர்ண நம்பிக்கையுண்டு. அவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை, செய்ய வேண்டிய நேரத்தில் கட்டாயம் செய்வார்கள். நாம் இதற்காக பெரும்

29th October 1962] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

அளவிற்கு பீதி அடையக்கூடாது என்று பிரதமமந்திரி அவர்கள் கூறியதையும், இச்சபையில் நமது கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் கூறியதையும் நான் வரவேற்கிறேன். பீதி அடைவதற்கு, ஆத் திரம் அடைவதற்கு அவசியம் இல்லை. சீனர்கள் அமெரிக்காவை எதிர்த்து வெற்றி கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் இந்தியாவை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ள முடியாது. இந்தியாவை நட்பின் மூலம்தான், அன்பின் மூலம்தான் இழுத்துப் பிடிக்க முடியுமென்று பயமுறுத்தல் மூலம் இந்தியாவை வெற்றிகொள்ள முடியாது. அமெரிக்கா பக்கம் தார்மீக ஆதரவு கிடையாது, ஆனால் இந்திகழ்ச்சியால் சீனவிற்கும் தார்மீக ஆதரவு இருக்க முடியாது. அமெரிக்கர்களை எதிர்த்து அவர்கள் வெற்றி கொண்டிருக்கலாம் ஆனால் இந்தியாவை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ள முடியாது, நட்பின் அடிப்படையில்தான் பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்குள்ள யோசனைகளை இந்திய அரசாங்கம் வைத்திருக்கிறது. சீன அரசாங்கமும் பின்வாங்கி விடலாம் என்ற யோசனையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், இதை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், இன்னும் நல்ல முறையில் இதைப் பரிசீலனை செய்து இதை சுமுகமாக தீர்ப்பார்களேயானால் உலக சமாதானத்திற்கும் நல்ல உதவி செய்தவர்களாக முடியும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இது எப்படியிருப்பினும், நாம் இங்கு ஒற்றுமையாக இருக்கிறோம் இதைக் கண்டிக்கிறோம், இதற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டோம், பலாத்காரம் மூலம் நம்மிடமிருந்து ஒரு அங்குலத்தைக் கூட பறிக்க முயற்சி செய்தாலும் அதற்கு அனுமதி கிடையாது என்பதை ஏகோபித்து மக்களோடும், நம் அரசாங்கத்தோடும் சேர்ந்து கூறுவதற்கு நான் தயாராயிருக்கிறேன். அதே சமயத்தில் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதிலும் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இதுதான் சமயம் என்று நினைத்து விலைவாசிகளை உயர்த்துவது, இன்னும் மற்ற சமூக விரோதமான காரியங்கள் செய்வதற்கு எதிராக கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். என்னுடைய கட்சி சார்பிலும், நான் சார்ந்திருக்கக் கூடிய தொழிற்சங்கங்கள் சார்பிலும் நான் உறுதி கூறுகிறேன், நம் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய தொழிலாளி வர்க்கம், போர்க்கு வரத்தை திறம்பட நடத்துவதற்கும், உற்பத்தியை தொடர்ந்து நடத்துவதற்கும், குந்தகம் இல்லாது உற்பத்தியை நடத்துவதற்கும், நம் நாட்டின் பாதுகாப்பை பலப்படுத்துவதற்கும் அவர்கள் எல்லாவிதத்திலும் எதையும் செய்வார்கள், அதற்காக என்ன தியாகம் செய்யவும் அவர்கள் தயாராக இருப்பார்கள். அதே சமயத்தில் விலைவாசியை உயர்த்துவது, கொள்ளை லாபம் அடிப்பது, கள்ள மார்க்கட் நடத்துவது, கலப்படம் செய்வது போன்ற சமூக துரோகமான காரியங்கள் மீது தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அதற்காக என்ன முயற்சிகள் எடுத்தாலும் அதற்கு என் சார்பிலும், என் கட்சி சார்பிலும் நாங்கள் பாடுபடுவோம் என்று நம்புகிறேன். எந்தக் கெட்ட காரியத்திலும் சில நன்மையிருக்கும் என்பார்கள். அதே போல், இந்த துாதிருஷ்டவசமான சமயத்தில் நம் நாட்டு மக்கள்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [29th October 1962]

எல்லோரும் அரசியல் கருத்து வித்தியாசம் இல்லாமல் பல கட்சி களைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒரேமுகமாக, ஒரே நோக்கத்தோடு நிற்கிறோம் என்று எடுத்துக் காட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இதனால் ஏற்படக்கூடிய ஒற்றுமையை, நம் உள்நாட்டில் இருக்கக் கூடிய பிரச்சனைகளை சமாளிக்க அந்த ஒற்றுமையைப் பயன்படுத்த முடியுமா என்று பார்த்து, அந்த ஒற்றுமையை எவ்வண்ணம் பயன்படுத்த முடியும் என்று பார்த்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

* திரு. சா. கணேசன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முதல்வர் பிரேரேபித்த தீர்மானத்தின் இன்றியமையாமையையும், அதனுடைய உள்விட்டையும் நாம் எல்லாம் துன்றாக அறிவோம். சீனா ஒரு மிகப் பழைமையான நாகரீகம் மிக்க நாடு. அதற்கு எந்தவிதத்திலும் இரண்டாவது என்று சொல்லமுடியாத நிலையில் மகோன்னதமான நாகரீகம் படைத்தது நம் பாரத பூமி. பல் லாயிரம் ஆண்டுகளாக இரண்டிற்கும் மிக நெருங்கிய, பாராட்டத் தக்க பயன்தரத் தக்க தொடர்புகள் நிலவி வந்தன. அதோடு மட்டுமன்றி, இந்தியர்கள் என்றமே சீனர்களை வேற்று நாட்டவர் களாக கருதினாலும், மாற்று நாட்டவர்களாக கருதியது இல்லை. அவர்களுக்கு இடுக்கண் வந்தபோதெல்லாம் பரிஷடன் நாம் எவ்வளவோ ஒத்தாசைகளை செய்து வந்திருக்கிறோம்.

இன்றம்கூட, இந்த நிலையிலும்கூட, ஐக்கிய நாடுகளின் சபை யிலே அதனுடைய உரிமையை அது அடைய வேண்டுமென்பதை நாம் மறக்கவில்லை; மறுக்கவில்லை. ஏன்? அந்நேறி பற்றி ஒழுக்கு கின்ற நாடு நமது நாடு. ஆதலினாலே, இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கின்றபோது, அவர்கள் மேற்கொண்டிருக்கிற நிகழ்ச்சி, திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் சொன்னார்களோ வெறும் 'நிகழ்ச்சி' என்று, அந்த நிகழ்ச்சியைத்தான் சொல்லுகிறேன்— அது வெறும் நிகழ்ச்சி அல்ல. பச்சையான ஆக்கிரமிப்பு. இந்த ஆக்கிரமிப்பு நம்மை ஒத்தவர்களுடைய நெஞ்சங்களிலே ஆத்தி ரத்தை ஊட்டுகின்றன. ஆனால் அதன் காரணமாக அறிவை இழக்கும்படியாக நாம் நடந்து கொள்ளமாட்டோம். எவ்வளவு ஆத்திரம் உள்ளத்திலே எழும்பினாலும், அது தேச பக்தியின் அடிப்படையிலே நாட்டின் உரிமைப்பாட்டில் நிலைத்த ஊற்றத்திலே அது நம்முள்ளே கிளர்ந்து எழுந்து நம்மை இந்த நிலையை உணர்ந்து கடமையை ஆற்றச் செய்கின்றது. அந்த மனப்பாங் கோடு தான் இன்று நாம் விஷயத்தை அணுகுகிறோம். பாங்கு மட்டுமல்ல, பண்போடும்கூட. இதுவரையிலே இந்திய நாடு எந்த நாட்டையும் ஆக்கிரமித்ததே இல்லை. விவேகானந்தப் பெருமான் ஒரு இடத்தில் கூறினார். "இந்திய நாடு என்றமே ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆட்பட்டு அல்லல் உறுது. எனெனில் இது எந்த நாட்டையும் ஆக்கிரமித்து அடிமைப்படுத்திய நாடு அல்ல" என்று. அந்த உண்மை, பின்னே காந்தியெம்பெருமான் வழி யாக நமக்கெல்லாம் உறுதியாக உணர்த்தப் பெற்று விட்ட ஒன்று. அந்த நிலையிலே இன்றைய ஆக்கிரமிப்பாளர்களுடைய செயல்

29th October 1962] [திரு. சா. கணேசன்]

வெற்றி பெற்று விடும் என்று நாம் அஞ்சவில்லை. அஞ்சவும் மாட்டோம். அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை என்ற குலத்திலே நாம் பிறந்தவர்கள். இந்த நிலையிலே ஆக்கிரமிப்பை எதிர்க்க வேண்டிய, முழுக்க முழுக்க எதிர்க்க வேண்டிய, உரிமையும், கடமையும் உடையவர்கள் நாம். ஏதோ இன்னும் காலம் தாழ்த்திக் கொண்டிராமல், இப்போதாவது பூரணமாக விழித்துக் கொண்டு விட்டோமே என்று நாம் ஆறுதல் கொள்ளவேண்டும். மேலும் விமர்சனம் பண்ணக்கூடாது என்கிற முறையிலே விரிவாக என் கருத்துக்களை யெல்லாம் இங்கே சொல்ல விரும்பவில்லை. வேறு அதற்கான அரங்கம் என்றால் அதிலே வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்யலாம். இப்போது வாதம் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பதை நான் மனப்பூர்வமாக உணர்கின்றவன்.

பாரதியைப் பற்றி நான் ஒன்று சொல்வேன். அவர் ஒரு பெரிய தீர்க்கதரிசி. அன்றே இதைப்பற்றி அவர் அற்புதமாகப் பாடினார். அதனை வந்தேமாதாம் என்ற பாடலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“சினத்த ராய்விடு வாரோ?—பிற

தேசத்தர் போற்பல திங்கிழைப் பாரோ?

என்று சினத்தவரை மட்டும் குறிப்பிட்டு அழகாகப் பாடியிருக்கின்றார். சினத்தவராய் விடுவாரோ என்று சொல்லி, பிற தேசத்தாரைப் போல் தீங்கு இழைப்பாரோ என்று பொருள் வேறு அல்லவா கூறுகிறார். இப்படி பாரதி சினத்தவரை மட்டும் தான் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். இதனைப் பார்க்கின்றபோது, பாரதி எவ்வளவு தீர்க்கதரிசி என்பது எனக்கு நன்கு தோன்றுகிறது. தான் ஒரு இலக்கியவாதியாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலே, இதை முன்னரே உணர்ந்து சொன்னானே அல்லது அவன் சொன்ன வாக்குத்தான் பலித்து விட்டதோ? எப்படியிருந்தாலும், உண்மை உண்மைதான்; இல்லையா?

யாராக இருந்தாலும் நமக்கு, அவர்கள் சினக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் ஒழிய வேண்டும், அழிய வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் துளியும் கிடையாது. காந்தியைப் பெருமான் வாழ்வுக்குப் பிறகு, “துஷ்ட நிர்க்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம்” என்ற உணர்வுகூடப் போய்விட்டது. “நல்லவர்கள் எல்லாம் வாழ வேண்டும், அல்லவர்கள் ஒழிய வேண்டும்” என்பது நம்முடைய நோக்கம் அல்ல. “நல்லவர்கள் எல்லாம் வாழ வேண்டும், அல்லவர்கள் எல்லாம் நல்லவர்களாக ஆக வேண்டும்” என்பதுதான் நம்முடைய நோக்கம். கெட்டவர்கள் ஒழிய வேண்டுமென்று நாம் விரும்பக்கூடாது. நம்முடைய பகைவர்களைக்கூட நாம் அவர்கள் ஒழிய வேண்டும், தோல்வியடைய வேண்டும், கஷ்டங்கள் பெற வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. அவர்கள் இந்த ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து மீண்டு, தங்களைப் பாவிகள் ஆகாமல் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நாம் ஆண்டவனை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். ஆனால் சைனாவை நோக்கி அல்ல. அப்படி ஆண்டவனை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்வதோடு அமைந்து

[திரு. சா. கணேசன்] [29th October 1962]

விடாமல், நம்முடைய தன்னம்பிக்கையை செய்து முடிப்போம் என்ற திடச்சங்கற்பத்தை இணையற்ற முறையிலே வளர்ப்பதற்கும் அந்தந்த வழிகளிலே நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதே நேரத்திலே இதை ஏதோ பிரமாதப் படுத்திக்கொண்டு, நமது நாட்டுக்குள்ளேயே கிலியை அல்லது கலவரத்தை உண்டாக்காமல், ஏதோ ஒரு சாதாரணமான திருட்டு வேலை என்று கருகி, அதை நாம் நடக்கவொட்டாமல் அடக்கவேண்டும். இரண்டு கொள்ளைக்காரர்கள் மவுண்டு ரோடிலே உள்ள கடையிலே சாமான் களை கொள்ளை அடிக்க முயல்வதுபோல் சீனர்கள் சில பேர் நமது மண்ணைக் கொள்ளையடிப்பதற்கு முயல்வதை எதிர்த்து நாம் அதிலே சுலபமாக வெற்றி காண வேண்டும். அதற்குத் தகுந்தபடி நமது பிரதம அமைச்சர் அவர்களுடைய தந்தி கிடைத்திருப்பது நமக்கெல்லாம் நல்ல ஆறுதலைத் தருகிறது. அந்த ஆறுதல் நிலையாக இருந்து, நம் நாட்டைவிட்டு சீனர்களை அப்புறப்படுத்துகின்ற நிலைமை நமக்கு விரைவில் ஏற்பட வேண்டும்.

அதே நேரத்திலே இன்னும் கவனமாகவும் நாம் இருக்க வேண்டும். இந்த நாட்டிலே யாரும் ஐந்தாம்படை வேலை செய்யா திருக்க மிகவும் கண்காணிப்பாக இருக்கவேண்டும். ஆட்சி யாளர்கள் அமைக்கின்ற எந்த இடங்களிலும் குழுக்களிலும் ஐந்தாம்படைகள் நுழைந்து விடாமல் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். எப்போதுமே எல்லா இலக்கியங்களிலும் சொல் வார்கள். புறத்திலே இருந்து வரும் தாக்குதலைவிட, அகத்தில் தோன்றும் தாக்குதல் அதாவது உட்பகைதான் தீமை என்று. அதை மனத்திலே வைத்துக்கொண்டு, நாம் எல்லாம் காரியம் பண்ணவேண்டும். அதைப்போலவே, எவ்விதமான சிறு பிணக்குகள் தோன்றினாலும், கொள்கையிலே வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டாலும், அவற்றையெல்லாம் பெருக்கிக்கொண்டு மாறு பாடு கொள்ளாமல், அன்னியோன்னியமாக இருந்து, இத் தகைய காலங்களிலே செம்மையாக இணைந்து பணி செய்ய வேண்டுமென்கிற உணர்வு நம்மிடையே எழுந்திருக்கிறது என்பதை நான் வரவேற்கின்றேன். அதே நேரத்திலே, அந்த உணர்வு நம் எல்லோருக்கும் பொதுப்படையாக உள்ள விஷயங்களில் வேற்றுமையின்றி வெளிப்படவும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நேற்றைய தினம் திரு. ராஜாஜி அவர்களுக்கு சென்னை நகரில் பொதுவானவர்கள் வரவேற்பு கொடுத்தார்கள். அதிலே என்னையும் பேச வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மறுத்து விட்டேன். இது எல்லாக் கட்சியினருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லாத விஷயம். எந்தக் கட்சியும் ஆட்சேபணை காட்டவேண்டிய கட்டாயமில்லை. ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் அதிலே பேசியிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். அனுசுண்டைப்பற்றி, அதன் கொடுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். நான் நான்கு தினங்களுக்கு முன்பு வந்த 'பாபுலர் சயன்ஸ்' என்னும் ஆங்கில மாத சஞ்சிகையிலே 'மேஸ்டே பாம்' என்று ஒரு கட்டுரை வெளிவந்திருக்கிறதைப்

29th October 1962] [திரு. சா. கணேசன்]

பார்த்தேன். அதைத் தமிழிலே சொல்ல வேண்டுமென்றால், 'இறுதி நாள் வெடி குண்டு' என்று சொல்லலாம். அது கடைசி நாச தினத்தில் வெடிக்கக்கூடிய குண்டு. மூன்று வெடி குண்டு வெடித்தால், அமெரிக்கா முழுவதும் அழிந்து விடும். அதேபோல் மற்றொரு மூன்று குண்டு போட்டால், ஐரோப்பா முழுவதும் தீர்ந்துவிடும் என்று அதிலே போட்டிருக்கிறது. அதற்கு மேலே விஞ்ஞானிகள் எழுதுகிறார்கள், இந்த குண்டை அமெரிக்காவிலே செய்து முடித்து விட்டார்கள். ரஷ்யாவும் செய்து முடித்து விட்டது; இரண்டும் தயாராக இருக்கின்றன என்று. அதைப் பார்க்கின்ற போது உலகம் உருப்படும் என்று நம்ப முடிகிறதா? யார் இந்தக் குண்டைப் போடுகிறார்களோ, அவர்களையும் சேர்த்து அழித்து விடும். இந்த நிலையிலே விளக்கிவிட்டு, அடுத்தாற்போல் இன்னொரு விஷயமும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

'ரூபிரே' என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு ஒளி கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஒளி ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலும் போய், பத்தாயிரத்தில் ஒரு பங்கு வினாடிகளுக்குள் சர்வ நாசம் பண்ணக்கூடியதாக இருக்கிறது என்று நம்மை எல்லாம் கதி கலங்க அடிக்கிறது. இதையெல்லாம் நாம் மனத்திலே கொண்டு இந்தச் செயல்களை யெல்லாம் ஒழிப்பதற்கு நாம் பாடுபட வேண்டும். இல்லை என்றால் அப்படிப் பாடுபடுகிறவரை நாம் கூடி வாழ்த்தவாவது வேண்டும். நமக் கெல்லாம் கட்சி, ஜாதி, மதம், நோக்கம், போக்கு என்ற உணர்வெல்லாம் வந்துவிடுகிறது. அவைகளை யெல்லாம் வெட்டி விட்டு மேலே வரவேண்டும். அதுதான் என்னுடைய கேண்டுகோள்.

அதற்குமேலே, விலைவாசியைப் பற்றி யெல்லாம் சொன்னார்கள். முதலாளிகள் நிச்சயமாக இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கொள்ளையடிக்க முற்படுவார்கள். இதை ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். சாமான்களை யெல்லாம் வாங்கி அடைவார்கள். அதற்குமேலே தங்களை ஆள் தேடி வருகின்றார்கள் என்று சொன்னால், அவைகளைப் பதுக்குவார்கள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு விலை ஏறுதா என்கின்ற அடிப்படையின் காரணமாக, நம்பிக்கையின் காரணமாக, இப்படி யெல்லாம் செய்வார்கள். ஆனதினாலே, பதுக்க முடியாதபடி, விலை ஏற முடியாதபடி காரியங்களைச் செம்மையாக நாம் செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தக்க நிலைமையிலே ஆங்காங்கு 'விஜிலென்ஸ் கமிட்டி' என்று சொல்லக்கூடிய உஷார் குழுவினரை பல துறைகளிலே இருந்தும் சேர்த்து அமைக்க முயல் வேண்டும். முன்னமேயே செய்திருக்க வேண்டிய வற்றைச் செய்ய இப்பொழுதுதான் முயன்றிருக்கிறோம். இன்னும் காலந்தாழ்த்தாமல் இப்பொழுதாவது விழித்துக்கொண்டோமே அதை நினைத்து மகிழ்வோம்—போனதற்கு வருந்தாமல். இதைத் தான் பாரதியார் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

“போனதற்கினி வருந்துதல் வேண்டாம்
புன்மை தீர்க்க முயலுவம் வாரீர்!”

[திரு. சா. கணேசன்] [29th October 1962]

ஆகவே, போனதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இன்மேல் நடக்க வேண்டியதற்கு, தீமையை ஒழிப்பதற்கு எல்லோரும் தீவிரமாக முயலவேண்டும் என்றும், இப்பணியிலே நாம் வெற்றிபெற வேண்டும் என்றும் ஆண்டவனைப் பிரார்த்தனை செய்துக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

* திரு. மு. கருணாநிதி: கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளும் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக என்னுடைய கருத்துக்களை இந்த மன்றத்திலே வெளியிடுவதற்கு நான் விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் எழுந்துள்ள பிரச்சனையில் இந்திய துணைக்கண்டத்தைப் பொறுத்த வரையிலே இருக்கிற எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் இணைந்து நின்று, இந்த துணைக்கண்டத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு, கட்சி மாச்சரியங்களை மறந்து தோளோடு தோள் நின்று பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களுடைய கரத்தை வலுப்படுத்தவேண்டும் என்கின்ற அளவிற்கு எழுச்சி பொங்கி நிற்கிறது என்பதை நாம் அனைவரும் நன்றாக அறிவோம். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்லுகிற அதே நேரத்தில், எங்கள் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளரும், எங்களுடைய அருமைத் தலைவருமான அண்ணா அவர்கள் சென்ற 24-ம் தேதியன்று வேலூர் சிறையிலிருந்து மீண்டு வந்த அன்றைய தினத்தில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் சீன நாடு இந்திய துணைக்கண்டத்திலே ஆக்கிரமிப்பு நடத்துவதுபற்றியும், அதை அகற்றுவதற்கு திராவிட முன்னேற்றக்கழக ஒத்துழைப்பு எப்படியிருக்கும் என்பதைப் பற்றியும், கம்யூனிஸ்டு சீனாவினுடைய போக்கிலே இருக்கிற விபரீதங்கள் குறித்தும், கழகத்தினர் மாத்திரமல்ல, நாட்டிற்குரியவர் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு செயலாற்றவேண்டிய தன்மையைக் குறித்தும் விளக்கமாக பேசியதோடு அல்லாமல், நீண்டதோர் அறிக்கையையும் கழகத்தின் சார்பில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இன்றையதினம் நம்முடைய விரோதிகளாகத் தங்களை ஆக்கிக் கொண்ட சீன கம்யூனிஸ்டுகள் ஒரு காலத்திலே நம்மால் சகோதரர்களாகக் கருதப்பட்டவர்கள், நம்முடைய நட்புக்கு ஏற்றவர்கள் என்று நம்பப்பட்டவர்கள். 1954-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பாண்டுங் மகாநாட்டில் எழுந்த ஒப்பந்தங்களை அந்தப் பண்பாட்டை நிறைவேற்றும் வகையிலே, இந்தியத் துணைக்கண்டம் திபெத்தின் மீது உள்ள தனது உரிமைகளையெல்லாம் பெருந்தன்மையோடு சீன சர்க்காருக்கு விட்டுக்கொடுத்தது. இந்தப் பெருந்தன்மைக்குக் கிடைத்த பரிசு என்னவென்றால், அடுத்த சில நாட்களில் ஏறத்தாழ 3,000 மைல்களுக்கு மேல் சீனர்கள் தம்முடைய எல்லைக் கோட்டைத்தாண்டி பிரவேசித்ததும், அந்த நேரத்திலே இந்திய போலீஸ் படைக் குழு ஒன்று படுகொலை செய்யப்பட்டதும் தான். அதற்குப் பின் கூட, திபெத்தை சீனாவுக்குத் தருவதற்கு சம்மதித்து, கம்யூனிஸ்டு சீன சர்க்காருடைய போர்ப்படைகள் நம்முடைய எல்லையிலே எந்த நேரத்திலும் தங்களுடைய தாக்குதலை

29th October 1962] [திரு. மு. கருணாநிதி]

தொடங்குமோ என்று அச்சுறுத்தப்பட்ட காலத்திலும் கூட, இந்திய துணைக்கண்டத்து சர்க்கார் சார்பில் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் தான் உலகத்திற்கு போதித்து வந்த இந்திய துணைக்கண்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படையில், சமாதானம், சமாதானம் என்ற முறையில், அமைதி வழியில், இந்த நிலைமையை சமாளிப்பதற்கு உள்ள எல்லா கண்யமான வழிகளையும் கையாண்டு பார்த்து முடிந்த பிறகுதான், இன்றைய தினம் இந்த நிலைமையை நாம் சமாளித்தே தீருவது, அதற்கு இந்திய துணைக்கண்டத்தில் உள்ள எல்லா மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவது என்ற கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறோம்.

எல்லைத் தகராறின் தோற்றம், உணர்ச்சி, அவர்களுடைய நம்ப வைத்து கழுத்தை அறுத்த தன்மை, இவைகளுையெல்லாம் விரித் தால் பெருகும். ஆனால், இந்த நேரத்தில் ஒன்றிரண்டை மாத்திரம் நாம் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், சீனர்கள் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் ஆக்கிரமிப்பு நடத்தியிருக்கிறார்களா, அல்லவா என்ற கருத்து கூட நாட்டிலே பரப்பப்படுகிற நேரத்தில் நாமெல்லாம் அதில் மிகத் தெளிவாக இருக்கவேண்டும். அதற்காகத்தான் நான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன். முதன்முதலாக 1951-ம் ஆண்டிலே பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் இந்திய சர்க்காரின் சார்பாக கீழ்க் கண்ட பிரச்சனை ஒன்றை சீன சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பரம்பரை இந்தியப் பகுதிகள் பலவற்றை சீனப் பகுதிகளாகக் குறிப்பிட்டு சீன நாட்டில் வெளியாகியிருக்கும் தேசப் படங்கள் காட்டுகின்றன என்கின்ற அந்தச் செய்தியை சீன சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்கள். ஆனால், சீன நாட்டுப் பிரதமர் சூ-என்-லாய் அவர்கள் அதற்குத் தந்த உறுதியான விளக்கம் என்னவென்றால், “பழைய ஏற்பாட்டிலே அமைந்த ஆட்சியாளர்கள் அப்படி ஒரு தவறான படத்தை பிரசுரித் திருக்கக்கூடும். எங்களுக்கு இருக்கிற அவசர அவசியமான வேலைகள் முடிந்த பிறகு அந்த தேசப் படத்தை நாங்கள் சரிசெய்து, ஒழுங்கான எல்லைக்கோட்டை வகுக்கிறோம்,” என்பதுதான். ஆனால், இப்பொழுது நிலைமை வளர்ந்திருப்பதை எண்ணிப்பார்த்தோமானால், அந்தத் தேசப்படம்பற்றி இந்திய துணைக்கண்டத்து சர்க்காரின் ‘ரீ-ஆக்ஷன்’, எதிரொலி எப்படி இருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக முன்னேற்பாடாக செய்யப்பட்ட திட்டமோ அது என்று ஐயுறும் அளவுக்கு இருக்கிறது. அன்றையதினம் தவறான தேசப்படம் என்று இந்திய சர்க்காரினால் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட அந்தப் படத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிற பகுதிகளையெல்லாம் ஆக்கிரமிக்கிற வேலையிலே சீன நாட்டினர் இன்றையதினம் முழு மூச்சாக, மூர்க்கத்தனத்தோடு ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்த தேசப் படத்தை நாம் உற்றுப் பார்த்தால், ஏறத்தாழ 40,000 சதுரமைல் இந்தியப் பகுதிகளுக்கு கம்ப்யூனிஸ்டு சீனா உரிமை கொண்டாடுகிறது என்று அர்த்தம். அஸாமில், “டாரங் டிவிஷன்” என்று அழைக்கப்படுகிற இடம் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிற தேசப் படத்தில் அவர்களுக்கு உரிமையாகிறது. உத்திரப் பிரதேசத்தில்

[திரு. மு. கருணாநிதி] [29th October 1962]

சுமார் 220 மைல் நீளம் அவர்களுடைய வசத்திலே இருக்கிற திபெத் பகுதியின் எல்லையை ஒட்டியிருக்கிறது. அதிலேகூட பல சதுர மைல்களை சீனா தனக்கு உரிமை கொண்டாடுகிறது என்று அர்த்தம்; அந்தத் தேசப் படத்தை அங்கீகரித்தால் பஞ்சாபில் சுமார் 70 மைல் நீளம் திபெத் எல்லையை ஒட்டியிருக்கிறது. சீனர்கள் இங்கும் ஒரு கிராமத்திற்கு உரிமை கொண்டாடுவதாக ஆகிறது, அந்த தேசப் படத்தை ஆதரித்தால். காஷ்மீரில் வட பகுதியிலும் சீனா உரிமை கொண்டாடுவதாக அமைகிறது. அப்படிப்பட்ட தேசப்படம், அதைத் திருத்தப் போகிறோம் என்று சொல்லப்பட்ட அந்த தேசப்படம் இன்றையதினம் அவர்களுடைய ஆக்கிரமிப்பை விளக்குவதற்கான படமாக அமைந்திருக்கிறது. சீன படையெடுப்பு அதனுடைய வேகம், இவைகளை உற்று நோக்கினால், அவர்கள் உரிமை கொண்டாடும் அந்தப் பகுதிகளையெல்லாம் அவர்கள் ஆக்கிரமிக்கிற நிலை இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்தப் படையெடுப்பின் நோக்கம் என்ன? ஹிமாசலப் பிரதேசம் அத்தனையும் தங்கள் வசத்திலே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று நோக்கமா? ஒரு வேளை இருக்கலாம். ஆனால், அதுமாத்திரம் நோக்கம் அல்ல என்று இந்த மன்றத்தில் நான் குறிப்பிடுகிறேன். ஒரு கம்யூனிஸ்டு நாடு இன்னொரு கம்யூனிஸ்டு அல்லாத ஒரு நாட்டை நேரடியாக நெருக்கமாக அணுகி அமர்ந்திருந்தால் தான், அந்த நாட்டில் கம்யூனிஸத்தை பரப்ப முடியும் என்று சீன நாட்டுத் தலைவர் மா-சே-துங் தத்துவம் கூறுகிறது. இந்திய துணைக் கண்டத்தின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி நேரடியாக நெருக்கத்தை இந்த துணைக் கண்டத்தோடு ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிற தற்போதைய நிலைமையையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். சர்வாதிகாரக் கொள்கையை ஒரு பெரிய ஜனநாயக நாட்டில் வலியுறுத்துவதற்காக மூர்த்ததண்யத்துடன் முயற்சி நடைபெறுகிறது என்று தான் நாம் கருதவேண்டும். இந்தப் போராட்டம் சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் நடைபெறுகிற ஆக்கிரமிப்புப் போராட்டம் அல்ல இது எங்களுடைய தலைவர் அண்ணா அவர்கள் நேற்று கடற்கரை கூட்டத்தில் அறிவித்ததுபோல் ஜனநாயகத்திற்கும், சர்வாதிகாரத்திற்கும் நடைபெறுகிற போராட்டம். குற்றம் குறைகள் இருந்தாலும், தவறுகள் இருந்தாலும், அவைகளைத் திருத்திக்கொள்கிற உரிமை ஜனநாயகத்தில் உண்டு. ஆனால், சர்வாதிகாரத்தில் எந்தக் குற்றம் குறைகளை எடுத்துச் சொன்னாலும், சொன்னவர் தலை தப்பாது என்கின்ற அளவுக்கு வன்முறை உலகத்திலே பல நாடுகளில் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். அப்படிப்பட்ட சர்வாதிகாரத்திற்கும், ஜனநாயகத்திற்கும், திருத்திக்கொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலையிலே அமைந்திருக்கிற ஜனநாயகத்திற்கும் நடைபெறக்கூடிய போராட்டம் இது. பல அரசியல் கட்சிகளின் கொள்கை ரீதியிலே பார்க்கிற நேரத்தில் இன்னென்ன உரிமைகள் இந்திய துணைக் கண்டத்திலே பறிக்கப்படுகின்றன என்று நாம் சொன்னாலும், ஜனநாயகப் போர்வையிலே, அப்படிப் பறிக்கின்றவர்கள் அந்த இடத்திலிருந்து மாற்றப்

29th October 1962] [திரு. மு. கருணாநிதி]

பட்டு, மக்களுக்குத் தேவையான மற்றவர்கள் அமாக்கூடிய சூழ்நிலை ஜனநாயகத்தில் அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் சர்வாதிகாரத்தில் அப்படி இல்லை. தனிப்பட்டவர்களுடைய இஷ்டப்படி நடைபெறும் ஆட்சி. அப்படிப்பட்ட ஆட்சிக்கும், ஒரு ஜனநாயக நாட்டு ஆட்சிக்கும் நடைபெறுகிற போராட்டம் என்று நாம் இதை கருதுவோமானால், ஜனநாயகம் தோற்றுப்போனால் என்ன நிலைமை ஆகும் என்று நாம் ஐயம்திரிபுற எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று மிகத் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஜனநாயகத்திற்கும் சர்வாதிகாரத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற பெரிய போராட்டத்தில், ஜனநாயகம் இறுதியிலே வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையோடு தான் இன்றையதினம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இழுப்புகளைப்பற்றிக்கூட ஆறதல் அடையவேண்டும். அன்றைய தினம் அடால்ப் ஹிட்லரும், முஸோலினியும் அகில உலகத்தை கபளீகரம் செய்து தங்களுடைய அகண்ட வாய்க்குப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு துப்பாக்கி எடுத்துப் புறப்பட்ட நேரத்தில் “முன்னேறுகிறார்கள், முன்னேறுகிறார்கள்” என்று உலகத்துச் செய்திகள் அலறிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், இறுதி வெற்றி ஜனநாயகத்திற்குத் கிடைத்த வெற்றியாகும். இறுதி வெற்றி ஹிட்லர், முஸோலினியைக்கூட வீழ்த்தக்கூடிய வெற்றியாக அமைந்தது என்ற நம்பிக்கையோடு, இன்றைய தினம் நம்மை எதிர்த்துவருகிற, நம்முடைய எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி வருகிற, இந்திய துணைக்கண்டத்தை விழுங்கிக்கொள்ள ஒடோடி வருகிற கம்யூனிஸ்டு சீனாவுக்கு பெரிய தோல்வியை, இந்திய துணைக் கண்டத்தில் இருக்கிற எல்லாக் கட்சிகளுடைய ஒத்துழைப்போடு நிச்சயம் தரும், தரும் என்ற நம்பிக்கையை நாம் இந்த மன்றத்தில் பெறுவோமாக. (ஆரவாரம்). சீன சர்க்கார் சமாதான முறையில் இந்த நிலைமையை தவிர்க்கலாம் என்ற கட்டம் போய், போர், படைக்கலங்கள் மூலமாகத் தான் தீர்த்துக் கொள்வோம் என்ற நிலைமைக்கு வந்தபிறகு இந்தப் பகுதியிலுள்ள இந்த நாட்டிலுள்ள, இந்த துணைக்கண்டத்திலுள்ள அந்தனே பேர்களுக்கும் ஒன்று சேர்ந்திட துணைக்கண்டத்தின் முதல்வர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் எல்லாக் கட்சியினரையும் வருமாறு அழைத்த நேரத்திலே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அண்ணா அவர்கள் விடுத்த அறிக்கையிலே உள்ள ஒரு சில வாசகங்களை மாத்திரம் நான் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

“தி. மு. கழகத்தின் சார்பாகவும், அதன் பொதுச் செயலாளர் என்கிற முறையிலும், சீன ஆக்கிரமிப்பை நசுக்கி ஒடுக்குவதற்கு, இந்திய அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் எல்லா முயற்சிகளுக்கும் எனது கட்சியின் உடனடி, முழு ஆதரவுக் கான உறுதியை இந்த அறிக்கையின் மூலம் தெரிவிக்கிறேன்.

இந்த ஆக்கிரமிப்பு நமது எல்லாப் பிரச்சனைகளையும், வேற்றுமைகளையும், விரோதங்களையும் இயற்கையாகவே உதறி விட்டது. அதனால் எல்லா ஜனநாயக வாதிகளும், சீன ஆக்ரமிப்புக்கு எதிராக ஒரு பலமான அணிபாகத் திரண்டிருக்கிறார்கள். தி.மு. கழகம் பிரதமர் நேரு தெரிவித்த உறுதியைப்

[திரு. மு. கருணாநிதி] [29th October 1962]

பாராட்டுகிறது, வரவேற்கிறது. இறுதி வெற்றி குறித்து அவர் தெரிவித்த கருத்தை அவரோடு பகிர்ந்து கொள்கிறது.” என்று அந்த அறிக்கையிலே எங்கள் தலைவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இன்று, நேற்று அல்ல, 1961-ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 13, 14, 15, 16-ம் தேதிகளில் மதுரைத் திருநகரில் நடந்த கழகத்தின் பொது மாநாட்டிலே நாங்கள் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம்:—

“ஐ.நா. மன்றத்தில் செஞ்சீனாவுக்காகப் பல முறை வாதாடி வரும் இந்தியா, எந்த வல்லரசுகளுடனும் கூட்டுச் சேராமல், உலக அரசியலில் நடுநிலைமை வகித்து வந்தும், இந்தியத் துணைக் கண்டத்து மக்களுக்குப் போதிர்ச்சியை உண்டாக்கும் வகையில் இந்தியாவின் வட எல்லையில் சில பகுதிகளில் செஞ்சீனா புகுந்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருப்பது, இரு நாடுகளுக்கிடையே உள்ள நட்புறவு கெடுவதற்குக் காரணமாவதால், அச்செயலை இப்பொழுது மாநாடு வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன், இச்சிக்கல் தீர நடத்தப்படும் பேச்சு வார்த்தைகள் விரைவில் வெற்றி பெறும் வகையில் சீன அரசு ஒத்துழைப்புத் தரவேண்டும் என்று இந்தப் பொது மாநாடு விரும்புகிறது.”

இப்பொழுதுகூட, நாங்கள் எல்லோரும் அண்மையில் நடைபெற்ற விலைவாசிப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு சிறைச்சாலைகளிலிருந்து வெளியே வருகிற நேரத்தில், எங்களுடைய கருத்துக்களை எங்களுடைய கழகத்திற்குத் தெரிவிக்கும்போது, நாங்கள் அத்தனை பேரும் ஒருமித்த கருத்தோடு—ஆளுக்கு ஒரு கருத்து என்றில்லாமல், ஆளுக்கு ஒரு எண்ணம் என்று இல்லாமல்—“சீன ஆக்ரமிப்பை முறியடிப்பதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் முழுமூச்சுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்” என்று எங்கள் தலைவர் அவர்களிடத்தில் நாங்கள் தெரிவித்திருக்கிறோம். இது உபதேசித்து வரவேண்டிய ஒரு கொள்கை அல்ல. உள்ளத்திலே பிறக்க வேண்டிய ஒரு உணர்வு. அந்த உணர்வு இந்தத் துணைக்கண்டத்திலே இருக்கக் கூடிய எல்லா நல்ல மக்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் காரணத்தினாலேதான் கழகத்தின் செயற்குழு மூலமாக முடிவை தெரிவிப்பதற்கு முன்னதாகவே எங்களுடைய கழகத்தை சேர்ந்த புரட்சி நடிகர் திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் ரூ. 75,000 தருவதாக வாக்களித்து, ரூ. 25,000-ஐ நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். இங்கு தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களை ஒட்டி அமைச்சர்கள் அவர்களது ஒரு மாதத்திய ஊதியத்தை யுத்த நிவாரணத்திற்குத் தர வாக்களித்திருப்பது போல, தி.மு. கழக சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் 50 பேரும் ஒரு மாதச் சம்பளத்தைக் கொடுப்பதற்கு சித்தமாக இருக்கிறோம் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த நிலைமையில் எல்லா விதமான உதவிகளையும் தி.மு. கழகத்திடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். அதற்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயாராயிருக்கிறது.

29th October 1962] [திரு. மு. கருணாநிதி]

இன்றைய தினம் தமிழகத்திலேயிருந்து சென்ற மாவீரன், தூத்துக்குடியிலே பிறந்தவன், செல்வராஜன் என்ற வீரன் எல்லைப் போராட்டத்தில் இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தியை நாம் கேட்டோம். அப்படிப்பட்ட வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு, மறவர் பிறந்த தமிழ்நாடு, நமது நாட்டை மற்றவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்க விரும்பாத இந்த நாட்டு மக்கள் இறுதி வரையிலும் போராடுவார்கள் என்ற உறுதி நாடுமேலும் பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தி.மு. கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஆளும் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டார்—ஒரு வேளை பொடி வைத்துப் பேசினரோ என்று நான் கருதுகிறேன். திடீரென்று அவர் பொடி வைத்து விடுவார், எங்கே குத்தினார் என்பதே தெரியாது. அப்படி ஊசியால் குத்துவதில் அவர் வல்லவர் (சிரிப்பு). அவர், இந்த நேரத்திலே பிரிவினைப் பேச்சு என்பதே கூடாது என்று குறிப்பிட்டார் ஆனால், தி. மு. கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், இப்பொழுது நாங்கள் திட்டவாட்டமாகக் கூறுகிறோம், பிரதமர் நேருவின் கையை இந்த ஒரு விஷயத்தில் நாங்கள் பலப்படுத்துவதாக இருக்கிறோம், நேருவின் கை இறங்குவதற்கு நாங்கள் விடமாட்டோம். “ஒரே ஒரு விஷயத்தில்” என்று அழுத்தம் திருத்தமாக நாங்கள் கூறுவதை கவனிக்கவேண்டும். இந்தத் தாயகத்தின் விடுதலை எங்களுடைய உயிர், மூச்சு எல்லாம்! ஆனால் அதை இந்தச் சீனர்களிடமிருந்து நாங்கள் பெற விரும்ப மாட்டோம். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் சர்க்காரிடத்திலிருந்து பெறுவதைத் தான் நாங்கள் உள்ளபடியே பெருமையாகக் கருதுவோம். அதையும் காலத்திலே தருவதுதான் நேருவுக்கும் பெருமை. அவரது ஜனநாயகத்திற்கும் பெருமை! திராவிட நாடுப் பிரச்சினை எங்களுடைய உயிர் பிரச்சினை என்கிற நிலைமையிலிருந்து எந்தக் காரணத்தினாலும் நாங்கள் நழுவமாட்டோம், வழுவமாட்டோம். ஆனால் கட்சி, சர்க்கார், நாடு என்ற மூன்றும் தனித்தவையானது. கட்சிகள் இன்று இருக்கும். நாளை தினம், தலைவர்கள்—தடுமாறும் காரணத்தினாலோ, தலைவர்களுடைய வேறு தவறுகளினாலோ, தொண்டர்களுடைய நிலைமையினாலோ, அல்லது அமைப்பு முறைகளாலோ, கட்சிகள் இல்லாமல் போய்விடும். ஆனால் சர்க்கார் என்றென்றும் இருக்கும். ஆனால் அது மாறக்கூடும். நிர்வாக இயந்திரத்தை ஒரு காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி வைத்துக் கொள்ளும், இன்னொரு காலத்திலே வேறொரு கட்சி வைத்துக் கொள்ளும். சர்க்கார் மாறக்கூடியது, ஆனால் நாடு என்றென்றும் இருக்கக் கூடியது. அப்படிப்பட்ட நாடு, இந்த திராவிட நாடு, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தோடு இணைந்திருக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்துக்கு ஏற்படுகிற அபாயம் திராவிட நாட்டுக்கும் ஏற்படும் என்கிற எண்ணம், உணர்ச்சி, எங்கள் கழகத்தில் இருக்கிற அத்தனை பேருக்கும் இருக்கிறது. சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளி வந்த பிறகு 4, 5 நாட்களாக எங்கள் தலைவர் அண்ணா, பல கூட்டங்களிலே வெளியிட்டிருக்கிறார்; ஒற்றர்கள் குறிப்பெடுத்து அரசாங்கத்துக்குத் தந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் கூட்டங்களில் கழகம் நடத்திய போராட்டத்தைப் பற்றிய

[திரு மு. கருணாநிதி] [29th October 1962]

விளக்கங்களையோ, போராட்டத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட விளைவுகளையோ, அல்லது அமைச்சர்களைப் பற்றிய கண்டனங்களையோ பற்றி நாங்கள் அதிகம் பேசவில்லை. இந்தக் கூட்டங்கள் எல்லாம் சீன எதிர்ப்பு யுத்தப் பிரசாரக் கூட்டங்களாக இருக்கின்றன என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்து கொண்டிருக்கலாம்.

இடைத் தேர்தல்களையும், முனிசிபல் தேர்தல்களையும் ஒத்திவைக்க வேண்டுமென்று நேற்று கடற்கரைக் கூட்டத்தில் அண்ணா அவர்கள் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். ஒருவேளை அமைச்சர்கள் காதில் விழுந்ததோ, விழவில்லையோ, ஆனால் நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் “நாங்கள் முன்பே முடிவு செய்து விட்டோம்” என்று கூறினார்கள். எப்படியோ, தேர்தல்கள் ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று இப்போது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தேர்தல் சமயத்தில் மனமாச்சரியங்களும், எரிச்சல்களும் ஏற்படக்கூடும். என்னதான் துணைக்கண்டம் பூராவுமே போராட்டத்திற்காகத் திரண்டு இருந்தாலும் நம்முடைய நாட்டில் நடைபெறுகிற இடைத்தேர்தல், நகராட்சி மன்றத் தேர்தல்களிலே, ஒருவரையொருவர் மீண்டும் விரோதிகளாக சிருஷ்டிக்கும் நிலைமை ஏற்படும் என்ற காரணத்தினால் எங்களுடைய தலைவர் அவர்களால் அந்த வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. நாங்கள் மகிழ்த்தக்க விதத்திலும், நாடு பூரிக்கத்தக்க விதத்திலும், நம்முடைய உணர்ச்சிகள் சிதறாத விதத்திலும், மாசு வந்து சேராத விதத்திலும், நல்ல பலமும், திடமும், பொலிவும் வரக்கூடிய விதத்திலும் ஒரு நல்ல செய்தியை இந்த அவையில் நமது அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்ததற்கு எங்கள் கழகத்தின் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் ஆடம்பரமான ஊர்வலங்கள் கூடாது என்று ஆளும் கட்சித் தலைவர் இங்கே குறிப்பிட்டார். எந்த ஊர்வலம் என்று அவர் சொல்லவில்லை, ஆனால் அவர் எதைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பார் என்பது எனக்குத் தெரியும். (சிரிப்பு). நான் என் உரையின் நடுவிலே சொன்னேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பொடி வைப்பதில் வல்லவர் என்று—போடுவதில் அல்ல. ஆடம்பர ஊர்வலங்கள் நடத்தப்படமாட்டாது என்று கழகத்தின் சார்பாக நான் உறுதி கூறுகிறேன். இப்பொழுது உள்ள நிலைமை மேலும் முற்றுமாலை, தி. மு. கழகம் பொதுக்கூட்டங்கள் போட வேண்டாமென்று யோசனை கூறினால், நாங்கள் பொதுக்கூட்டங்களைக்கூட விடத் தயாராயிருக்கிறோம். ஆனால் நாங்கள் நடத்தும் பொதுக்கூட்டங்கள் யுத்தப் பிரசாரக்கூட்டங்களாக இருப்பதனால், இந்த யோசனையை சர்க்கார் கூறமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஊர்வலங்கள், ஆடம்பர விழாக்கள் வேண்டாமென்று சொன்னால், தி. மு. கழகம் எடுத்துக்காட்டாக அவைகளை நிறுத்தி விடத் தயாராக இருக்கிறது. இப்பொழுது நிலைமை அவ்வளவு மோசமாக இல்லாத காரணத்தினால், அவ்வளவு பயங்கரமாக இல்லாத காரணத்தினால், பீதி அடையத்தக்க அளவுக்கு நிலைமை இல்லாத காரணத்தினால், இந்த ஆண்டு தீபாவளிப் பண்டிகை எங்கும்

29th October 1962] [திரு. மு. கருணாநிதி]

கொண்டாடப்பட்டது. தீபாவளிப் பண்டிகை கொண்டாடப் பட்டது மாத்திரமல்ல, மந்திரிகளுடைய சுற்றுப் பிரயாணமும் திறப்பு விழாக்களும் வெகு வேகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அத்துடன் எங்கள் கட்சி ஊர்வலத்தையும் நடத்தினோம்; அவ்வளவுதான்! ஊர்வலங்களை கட்சியை பலப்படுத்துவதற்காக நடத்துகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த முறையில் அல்ல. ஆனால் பண்டித நேரு அவர்களுடைய கரத்தை பலப்படுத்தக்கூடிய அளவில் காரியங்களைச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம். அந்த முறையில் தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பேசி வருகிறது. இப்படி நான் பேசிக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் என்னுடைய கட்சி உறுப்பினர் திரு. ராஜேந்திரன் அவர்கள் ஒரு துண்டுத் தாளை என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார். அதில் இலட்சிய நடிகர் திரு. ராஜேந்திரன் அவர்களும் பத்தாயிரம் ரூபாய் தருவதாக வாக்களித்திருக்கிறார் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த அளவில் ஆளும் கட்சித் தலைவர் கொண்டு வந்துள்ள தீர்மானத்தை நான் முழு மனதுடன் வழிமொழிகிறேன் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர்கள் என்னுடைய தீர்மானத்தை யோட்டி தங்களுடைய முழு ஆதரவையும் தந்ததற்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கடைசியாகப் பேசிய கனம் எதிர்க்கட்சி துணைத்தலைவர் அவர்கள் பல கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டார். தன்னுடைய கட்சி பிரசாரத்தை வைத்துக்கொண்டு யுத்தப் பிரசாரத்தை நிகழ்த்தும் வகையில் சில கருத்துக்களை தெரிவித்தார். இதில் கட்சிப் பிரசாரத்திற்கு எல்லாம் இடமில்லை. எல்லோரும் ஒரு மனப்பட்டு நம்முடைய நாட்டின் பாதுகாப்பிலே அக்கறை கொள்ள வேண்டும். இது கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது. கட்சி அனுகூலத்திற்கு இதை பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாது. யுத்த காலத்தில் கள்ள மாரக்கெட்டிற்கு எப்படி இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறோமோ அதே மாதிரி அரசியல் கட்சிகளும் பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாது. அப்படி யாரும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முன் வரமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

Mr. SPEAKER: The question is—

This House is deeply shocked at the unwarranted and naked act of aggression indulged in by the Chinese on the northern borders of our country and assures the Prime Minister that the Government and the people of Madras State wholeheartedly pledge their support to any measure that may be taken to drive out the intruders from our soil and in this connection the House calls upon the people of this State to forget any small differences that may exist and to come together in common endeavour for this noble cause, and further this House pays its tributes to the gallant soldiers who, against heavy odds, are fighting to uphold

[Mr. Speaker] [29th October 1962

the dignity and safeguard the integrity of our country and wishes to assure them that in their heroic efforts they have the good wishes of the entire country behind them'.

The resolution was put and carried unanimously.

IV.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Law Commission for Madras State

* 479. Q.—SRI K. A. MATHIALAGAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) Whether a Law Commission for Madras State was proposed; and

(b) if so, the present state of that proposal?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) The proposal was considered and dropped.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : இந்த யோசனையைக் கை விட வேண்டிய அவசியம் என்ன? நம்முடைய ராஜ்ய சட்டங்கள் பலவற்றிற்கு பல திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன. லா கமிஷன் அறிக்கையில் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் தனித்தனியாக ஒரு கமிஷன் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற ஒரு யோசனையை அறிவித்திருந்தும் அதைக் கைவிட வேண்டிய காரணம் என்ன?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நம்முடைய ராஜ்ய சட்டங்கள் அவ்வப்போது திருத்தி அமைத்துக்கொண்டு வரப்படுகின்றன. 1958-ல் அவ்வாறு பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. சிக்கனத்துக்காக கமிஷன் நியமிப்பது கை விடப்பட்டது.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : இன்றைய சூழ்நிலையில் வாழ்க்கைக்கு சம்பந்தமாக பல அம்சங்களில் பணச்செலவைப் பார்க்கக் கூடாது என்றும், நியாயமான செலவை செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லக்கூடிய நோக்கத்தில் சட்டக் கமிஷன் இந்த யோசனையைச் சொல்லியிருக்கிறார்களே, அது பரிசீலிக்கப்பட்டதா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : கனம் அங்கத்தினர் சொன்ன யோசனை எல்லாவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து தான் இந்தச் சட்டக் கமிஷன் அவசியம் இல்லை என்று சர்க்கார் முடிவு செய்திருக்கிறது.

பன்செல்லும் மார்க்கங்கள்

* 821 கேள்வி.—திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : கனம் முதல் அமைச்சர் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பாரா—

(அ) 1962 பிப்ரவரி மாதத்திலிருந்து மாநிலத்தில் பல மாவட்டங்களிலும் பன் செல்லும் 'ரூட்'டுகளின் தூரமும் பன் 'டிரிப்'புகளும் அதிகரிக்கப்பட்டதுண்டா?

(இ) அப்படியானால், அதற்கு அவசர அவசியமென்ன?